

Klokkedybet

»Ding-dang! ding-dang!« klinger det fra Klokkedybet i Odense Aa. – Hvad er det for en Aa? – Den kjender hvert Barn i Odense-By, den løber nedenom Haverne, fra Slusen til Vandmøllen hen under Træbroerne. I Aaen voxer gule Aaknappe, brunfjædrede Rør og den sorte, fløielsagtige Dunhammer, saa høi og saa stor; gamle, revnede Piletræer, sveiede og dreiede, hænge langt ud i Vandet paa Munkemose Side og ved Blegmandens Eng, men ligeoverfor er Have ved Have, den ene anderledes end den anden, snart med deilige Blomster og Lysthuse, glatte og pene, ligesom smaat Dukkestads, snart staae de kun med Kaal eller der er slet ingen Have at see, thi de store Hyldebuske brede sig der og hænge langt ud over det rindende Vand, som hist og her er dybere, end man kan naae med Aaren. Ud for det gamle Frøken-Kloster er det dybeste Sted, det kaldes *Klokkedybet*, og der boer *Aamanden*; han sover om Dagen, naar Solen skinner gennem Vandet, men kommer frem ved stjerneklare Nætter og Maaneskin. Han er meget gammel; Mo'ermo'er har hørt om ham af sin Mo'ermo'er, siger hun, han lever et eensomt Liv, har slet Ingen at tale med uden den store, gamle Kirkeklokke. Engang hang den i Kirketaarnet, ja nu er der ingen Spor hverken af Taarn eller Kirke, den, der kaldtes Sanct Albani.

»Ding-dang! ding-dang!« klang Klokken, da Taarnet stod, og en Aften, da Sol gik ned og Klokken var i sit stærkeste Sving, rev den sig løs og fløi gennem Luften; det blanke Malm skinnede gloende i de røde Straaler.

»Ding-dang! ding-dang! nu gaaer jeg i Seng!« sang Klokken og fløi ud i Odense-Aa, hvor der var dybest, og derfor kaldes nu det Sted *Klokkedybet*, men ikke fik den Søvn eller Hvile der! hos *Aamanden* ringer og klinger den, saa at det stundom høres herop igjennem Vandet, og mange Folk sige, at det betyder: nu skal der Nogen døe, men det er ikke derfor, nei den ringer og fortæller for *Aamanden*, som nu ikke længer er alene.

Og hvad fortæller Klokken? Den er saa gammel, saa gammel, er der sagt, den var til, længe før Mo'ermo'ers Mo'ermo'er blev født, og dog er den i Alder et Barn kun imod *Aamanden*, der er en gammel, en stille, en underlig Een med Aaleskinds Buxer og Skælfiskes Trøie med gule Aaknappe i, Siv om Haaret og Andemad paa Skjægget og det er just ikke kjønt.

Hvad Klokken fortæller, skal der Aar og Dage til at give igjen; den fortæller ud og ind, tidt og ofte det samme, snart kort, snart langt, ligesom den lyster; den fortæller om gamle Tider, de haarde, de mørke Tider.

»Ved Sanct Albani Kirke deroppe i Taarnet, hvor Klokken hang, kom Munken, han var baade ung og smuk, men tankefuld som ingen Anden; han saae fra Lugen ud over Odense-Aa, da dens Leie var bredt og Mosen en Sø, han saae over den og den grønne Vold, »Nonnebakken« derovre, hvor Klostret laae, hvor Lyset skinnede fra Nonnens Celle; han havde kjendt hende vel – og han huskede derpaa, og hans Hjerte slog stærkt derved – ding-dang! ding-dang! –«

Ja, saadan fortæller Klokken.

»Der kom i Taarnet Bispens fjollede Svend, og naar jeg, Klokken, der er støbt af Malm, haard og tung, svingede og svang, kunde jeg have knust hans Pande; han satte sig tæt under mig og legede med to Pinde, ret som om de vare et Strængespil, og han sang dertil: » »Nu tør jeg synge høit, hvad jeg ellers ikke tør hviske, synge om Alt, hvad der gjemmes bag Laas og

Lem! der er koldt og vaadt! Rotterne æde dem levende op! Ingen veed derom, Ingen hører derom! heller ikke nu, thi Klokken ringer saa høit ding-dang! ding-dang!« «

»Der var en Konge, de kaldte ham *Knud*, han neiede baade for Bisp og Munk, men da han kom Vendelboerne altfor nær med svære Skatter og haarde Ord, toge de Vaaben og Stænger, joge ham afsted, som var han et Vildt; han tyede ind i Kirken, laasede Port og Dør; den voldsomme Skare laae udenfor, jeg hørte derom: baade Skader og Krager, Alliken med, bleve skræmmede ved Skrig og Skraal; de fløi ind i Taarnet og ud igjen, de saae paa Mængden dernede, de saae ogsaa ind ad Kirkens Vinduer, og skrege høit, hvad de saae. Kong Knud laae foran Alteret og bad, hans Brødre *Erik* og *Benedikt* stode som Vagt med dragne Sværd, men Kongens Tjener, den falske *Blake*, forraadte sin Herre; de vidste derude, hvor han var at ramme, og Een smed en Steen gennem Ruden, og Kongen laae død! – der var Skrig og Raab af den vilde Hob og af Fuglenes Flok, og jeg raabte med, jeg sang, og jeg klang: ding-dang! ding-dang!«

»Kirkeklokken hænger høit, seer vidt omkring, faaer Besøg af Fuglene og forstaaer deres Sprog, til den suser Vinden ind af Laage og Lydhuller, af hver Revne, og Vinden veed Alt, den har det fra Luften, og den omslutter Alt, hvad levende er, den trænger ind i Menneskets Lunger, veed Alt, hvad der faaer Lyd, hvert Ord og hvert Suk –! Luften veed det, Vinden fortæller det, Kirkeklokken forstaaer dens Mæle og ringer det ud for den hele Verden, ding-dang! ding-dang!«

»Men det blev mig for meget at høre og vide, jeg mægtede ikke at ringe det ud! jeg blev saa træt, jeg blev saa tung, at Bjælken knak og jeg fløi ud i den skinnende Luft, ned der hvor Aaen er dybest, hvor *Aamanden* boer, eensom og ene og der fortæller jeg, Aar ud og Aar ind, hvad jeg har hørt og hvad jeg veed: ding-dang! ding-dang!«

Saaledes lyder det fra Klokkedybet i Odense-Aa, det har Mo'ermo'er fortalt.

Men vor Skolemester siger: »der er ingen Klokke, der kan ringe dernede, for den kan ikke! – og der er ingen *Aamand* dernede, for der er ingen *Aamand*!« og naar alle Kirkeklokker klinge saa lysteligt, saa siger han, at det ikke er Klokkerne, men at det egentligt er Luften, der klinger, Luften er det, der giver Lyd – det sagde ogsaa Mo'ermo'er, at Klokken havde sagt – deri ere de enige og saa er det vist! »Vær agtsom, vær agtsom, vogt nøie Dig selv!« sige de begge To.

Luften veed Alt! den er om os, den er i os, den mæler om vor Tanke og vor Gjerning, og den mæler det længer end Klokken nede i Dybet i Odense-Aa, hvor *Aamanden* boer, den mæler det ud i det store Himmel-Dyb, saa langt, saa langt, evigt og altid, til Himmeriges Klokker klinge: »ding-dang! ding-dang!«